

EDICE PEVNOST

JOSEF PECINOVSKÝ

ÚTĚK Z ARESTONU

SCI-FI THRILLER

JOSEF PECINOVSKÝ

ÚTĚK Z ARESTONU

JOSEF PECINOVSKÝ

ÚTĚK Z ARESTONU

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 2017
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2017
Cover Art © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

ISBN 978-80-7557-376-6 (pdf)

Obsah

Několik otázek a odpovědí.....	5
Prolog	22
KAPITOLA 1	
Vyhnanec	26
KAPITOLA 2	
Osm let na hvězdné pouti.....	54
KAPITOLA 3	
Diyarbakir	68
KAPITOLA 4	
Vládce Magadanu	94
KAPITOLA 5	
Invaze	110
KAPITOLA 6	
Afélium	147
KAPITOLA 7	
Černý jezdec.....	164
KAPITOLA 8	
Inkvizitor	181
KAPITOLA 9	
Král Rybář	197

KAPITOLA 10	
Velitel Černých jezdců	215
KAPITOLA 11	
Plány útěku.....	238
KAPITOLA 12	
Kondoři.....	255
KAPITOLA 13	
Naděje a smrt.....	276
KAPITOLA 14	
Perihélium	297
KAPITOLA 15	
Dlouhá pouť nekončí	328
Josef Pecinovský	353

Několik otázek a odpovědí

Když před nedávnem vyšel první díl mé dramatické reportáže o dlouhé pouti na Arestonu, způsobilo to ve společnosti doslova revoluci. Dostalo se mi všeho – nadšeného přijetí, chladného odmítání i výhrůžek. Největší potíže dělali státní úředníci, kteří se sice neodvážili knihu přímo zakázat a pohnat mě před soud, protože dobře věděli, že přílišná medializace by věci nijak nepomohla, ale snažili se znemožnit distribuci, potlačovali reklamu a stíhali prodejce. Svým vlivem dokázali znemožnit prodej po síti a nakonec se *Areston* tajně šíří vlastně jen v opisech a kopírováním v elektronické podobě.

Dobře však vím, že se pravda nedá zastavit, a vůbec nedbám zpráv vyhrožujících mě a mé rodině smrtí či vězením. Co se týče vězení, někdy uvažuji nad tím, zda mi na Arestonu nebylo lépe než mezi lidmi v této zavrženíhodné společnosti ustrašených hňupů. Mé rodině mohou vyhrožovat, jak chtějí, protože žádnou nemám, ani to si ti placení provokatéři nedokázali zjistit. Pro mne je podstatnější, že jsem dostal velké množství otázek k tématům, která jsem v prvním díle tak trochu odbyl.

Je pravdou, že jsem se příliš soustředil na popis událostí a opomíjel jsem popsat některé skutečnosti, jimiž se život na Arestonu tolik odlišuje, ať už úmyslně či jsem je nepovažoval za podstatné. Někdy mi po tak dlouhém pobytu připadaly některé věci zcela samozřejmé

a nenapadlo mne, že pozemský čtenář nemusí znát souvislosti.

Proto jsem se v úvodu pokračování této knihy rozhodl na některé nejčastěji kladené otázky odpovědět, a to především proto, že vysvětlování těchto záležitostí by během četby mohlo rušit.

Jakým jazykem se vlastně na Arestonu mluví?

Pokud se domníváte, že mezi vězni může dojít k nějakému nedorozumění vzhledem k jazykové bariéře, tak tento problém se většinou u nově příchozích vyřeší během několika týdnů. Na Areston přicházejí výhradně vězňové ze severu Eurasie a Ameriky, z čehož plyne, že převažujícími jazyky jsou angličtina a španělština. Na Arestonu se hovoří podivnou směsí těchto dvou jazyků, s jistou významnou příměsí ruštiny a navíc kombinovanou s vězeňským argotem. K tomu, aby se nově příchozí mohl dorozumět, stačí znát čtyři sta slov; aby se mohl člověk plně zapojit do diskuse, potřebuje asi dva tisíce slov. Po půl roce se nepozná podle řeči, kde je holátko a kdo je na Arestonu mazák. V první části své knihy jsem se zcela úmyslně o potížích s domluvou kvůli neznalosti jazyka nezmínil, protože to ve většině případů nebylo podstatné. Rovněž jsem při psaní nepoužíval vězeňský argot, protože pak by se stal pro běžného čtenáře můj text nesrozumitelný. Osvojil jsem si však jazyk Arestonu a chystám se sepsat slovník výrazů používaný na Arestonu. Nepochybuji o tom, že bude hoděn vědeckého zkoumání.

Je zřejmé, že jazyk Arestonu je velice vulgární, pro ostré slovo nikdo nechodí daleko. Kultivovaná řeč se nosí

jen místy v Dolním Arestonu, a to pouze na vybraných místech. Jsem si vědom toho, že běžný jazyk Arestonu by mohl nejdříve čtenářem otrást, a proto jsem v přímé řeči používání vulgarismů co nejvíce omezil a obvykle jsem je nahradil méně pejorativními výrazy.

Jak je to s náboženstvím na Arestonu?

Jak už jsem uvedl, na Areston přicházejí poutníci takřka výhradně ze severu Eurasie a Ameriky, tedy ze zemí, kde převažuje křesťanství. Muslimské země jako například Írán, Saudská Arábie, Egypt, Německo, Alžírsko, Švédsko či Afganistan se do projektu nezapojily, protože existence Arestonu údajně odporuje Koránu. Země je přece plochá a není tedy možné cestovat do vesmíru, proto je celý Areston podvod. Raději tam své provinilce ukamenují, než by je svěřili něčemu tak pochybnému. Velmi malý počet poutníků přichází z oblastí, kde převažuje buddhismus. Například Čína jednoznačně prohlásila, že své provinilce si dokáže potrestat sama, a Japonsko se rovněž k projektu nepostavilo vstřícně. Podobně je tomu i s oblastmi, kde převládá hinduismus. Dalo by se tedy očekávat, že většina lidí na Arestonu bude vyznávat křesťanství, ale v průběhu času došlo k vzniku vlastního náboženství, s nímž jsem vás částečně seznámil již v prvním dílu své knihy – a o tom, jaké další potíže jsem v tomto směru měl, se dočtete nyní.

Co je to Areston a kdo ho postavil?

Kdo postavil Areston? Vskutku příhodná otázka, na kterou však stále neznáme správnou odpověď. Výzkum v tomto směru stále probíhá. I já jsem se během svého

pobytu na dlouhé pouti lecčehos dopátral, ale na to nejpodstatnější se mi nepodařilo stále odpověď najít.

Existuje však několik teorií. Snad neuškodí je na tomto místě uvést, čtenář si může udělat obrázek sám. Je docela dobře možné, že někoho napadne ještě další myšlenka, vždy je třeba se na věc dívat z hledisek zcela neortodoxních.

Sama otázka totiž v sobě obsahuje už jednu odpověď. Všichni totiž jsou přesvědčeni, že Areston je původu umělého. Nikoho nenapadlo uvažovat nad tím, že Areston vznikl evolucí, přirozeným vývojem. Je to extrémní názor, který nikdo nebere vážně, ale kdo ví, k jakým tajemným událostem může tam někde daleko v kosmu dojít, tam, kde se rodí hvězdy, kde se rodí planety... Jsou lidé, kteří tomu věří, a s jedním z nich jsem se několikrát setkal. Jmenoval se Platon a předkládal jednu teorii za druhou, více či méně bláznivou, a příjemně tak utrácel čas, který mu byl vyměřen.

Přesto je však nad slunce jasnější, že Areston má svého stvořitele. Zkusme si vyjmenovat možné varianty:

1. Bůh. Tato možnost je otázkou víry. Kdo jí uvěří, nemusí přemýšlet dál.

2. Mimoszemšťané. Přiznám se, že já sám tuto možnost považuji za nejpravděpodobnější, ale žádné důkazy pro to nemám, kromě jediného – není v možnostech současného lidstva postavit takové těleso a vypustit je na solární oběžnou dráhu. Krom toho mám i další poznatky, které na tomto místě zatím nebudu uvádět. Skutečností je, že pro existenci mimozemšťanů nemám jediný důkaz.

3. Lidé z planety Země. Všeobecně uznávaná teorie, která má jedinou vadu. Neexistuje nikdo, kdo by mohl

podat jakékoli svědectví o stavbě Arestonu. Pro člověka však hovoří leccos, mimo jiné vnitřní struktura Arestonu, ergonomické parametry vestavěných zařízení, výška a délka schodů, výška stropů, a především nápisy na stěnách.

4. Jiné bytosti z planety Země. Tuto možnost nelze zcela vyloučit. Je člověk opravdu jediným inteligentním produktem planety Země? Nemohli tu být inteligentní obojživelníci, inteligentní plazi, inteligentní ptáci, a to ještě mnohem dřív, než inteligentní savci? Co víme o prehistorii Země?

Připustíme však, že Areston stvořili lidé; pak je třeba ještě domyslet, kdy se tak stalo:

1. V hluboké minulosti. Tato teorie předpokládá existenci dávné civilizace, která beze stopy zanikla a později byla nahrazena tou naší, odvozující svůj původ od Sumeranů. Nebýt takových detailů jako současného typu písma na orientačních tabulkách, nedala by se tato teorie zcela vyloučit, až na to, že pro existenci této civilizace nemáme jediný důkaz.

2. V nedávné minulosti. Tady jsme na tom podobně, během psané historie neexistovaly technické prostředky, které by umožnily stavbu takového umělého tělesa. Považujme tuto teorii za prakticky vyloučenou.

3. V současnosti. Kdyby žil ještě Jules Verne, s radostí by přisoudil stavbu Arestonu někomu, jako byl kapitán Nemo – vždyť připustil, že bylo možné postavit geniální podmořský člun v pozemských závodech, aniž to kdokoli postřehl. Je však třeba vzít rozum do hrsti a říct, že nikdo zhruba od roku 1850 Areston prostě nemohl postavit, protože by si toho logicky musel někdo všimnout.

Není nic, co by lidé sledovali víc než nejbližší okolí své planety.

4. V budoucnosti. Připustíme-li porušení základních Einsteinových postulátů, lze snadno říci, že v budoucnu bude mít lidstvo dostatečné prostředky nejen pro stavbu Arestonu, ale i pro jeho přesun o několik set nebo tisíc let do minulosti. Otázkou je – proč by to dělali?

Když jsem psal tyto odstavce, ještě mě nenapadlo, že se najdou indicie pro další, a to mnohem pravděpodobnější teorii.

Hrozí, že by se Areston na své dráze střetl s jiným vesmírným tělesem?

Toto je otázka spíše pro astronomy, a tak se pokusím zodpovědět z hlediska laika. Areston je umělá planetka o značné velikosti, a jeho dráha se nepochybně mnohokrát protne s drahami jiných těles. Zdá se, že se pohybuje kolem Slunce několik tisíc let, a tak by se na jeho plášti měly objevit přinejmenším nějaké ty šrámy po nárazech mikrometeoritů, pokud nedošlo ke srážce s větším tělesem. Plášť Arestonu je však hladký jako pokožka nemluvněte, jak vyplývá z četných fotografií, pořízených na průzkumných výpravách.

Hmota, z níž je postaven Areston, má jisté regenerační schopnosti, takže sám Areston mohl tyto jizvy zacelit, pravděpodobnější však je, že existuje jakýsi systém, který reaguje na pohyb těles tak, aby nedošlo k přímému kontaktu. Sám Areston tak sedí na své dráze pevně a ke změnám rychlosti nedochází, s výjimkou zvláštních turbulencí v oblasti afélie. Lze se tedy domnívat, že tělesa na drahách křižujících se s drahou Arestonu jsou odkláněna.

Většina osob v knize zmíněných vystupuje pod přezdívkou. Je to celkem pochopitelné, ale jsou ty přezdívky pravé?

Skutečně existovali Sokrates, Rebeka, Amonit?

Musím říct, že jsem si nikoho nevymyslel, že všichni lidé, kteří na stránkách mé knihy vystupují, měli na Arestonu reálný vzor. U těch, kteří na Arestonu zemřeli, jsem až na výjimky použil jejich skutečné přezdívky, ale někteří poutníci dosáhli cíle a vrátili se spolu se mnou na Zemi. Jim jsem přisoudil jména nová.

V žádném případě jsem však nepoužíval pravá jména, i když jsem se je časem třeba dověděl, a to ani v případě svých nepřátel.

Uvedl jsem jediné pravé jméno, a to své.

Areston má umělou gravitaci.

Jak to je s balistikou na patrech?

Pokud se podíváte vpřed obručí, tedy hlavním koridorem, zjistíte, že horizont je neobyčejně blízko, a koridor za ním prostě mizí. Pokud jde někdo naproti vám, vidíte napřed jeho hlavu, poté se postupně vynořuje horní polovina těla, hrud', pás a nakonec nohy; teprve potom můžete vidět celou osobu. Záleží na tom, v kterém patře se pohybujete. Kdo byl navyklý žít v Bastile, tedy v nejvyšším patře s průměrem téměř jeden kilometr, měl velké problémy už v patře s číslem sto a níž už mu svět připadal úplně zmatený. Jak jsem však postupně pronikal do všech podlaží Arestonu, začínal jsem si na nezvyklou perspektivu zvykat. Nejhorší byla situace v Tyburnu, kde jsem si otevřel knihařskou dílnu. Je to podlaží číslo 20, s průměrem asi 214 metrů.

Tam bylo zaoblení podlahy znát dokonce už i v jednotlivých celách.

Ale abych se vrátil k tématu otázky. Existuje umělá gravitace o síle 1 G, která vše přitahuje ke středu Arestonu. Pokud střílíte do terče na Zemi, lze zaoblení planety zanedbat. Terén mezi střelcem a terčem lze považovat za dokonale rovný a pak jedinými vlivy jsou gravitace a odpor vzruchu. Nebudu tady opakovat známé poučky o balistické křivce.

Ale teď stojíte v koridoru o průměru 200 metrů, gravitace má sílu 1 G a terč je vzdálen 25 metrů. Pokud zamíříte stejně jako na Zemi, stane se vám nemilá věc. Vlivem gravitace letí střela mnohem níž, než jste zamýšleli. Střela prostě sleduje zaoblení koridoru. Luky jsou na Arestonu nepoužitelné, dráha šípu je moc strmá. Proto se používají kuše, jejichž střela je mnohem průbojnější a balistická křivka je mírná. Kdo se ale naučil střílet z kuše v Bastile, žalostně zklame v Tyburnu nebo v jakémkoli jiném podlaží dolního Arestonu. Kdyby s námi cestoval na dlouhé pouti schopný matematik, mohl by vypočítat, jak v kterém podlaží mířit, ale ono platí trochu jiné pravidlo. Dřív, než i vypočtete úhel náměru podle zaoblení a vzdálenosti terče, soupeř vás prošpikuje nožem. Proto se v přímých bojích kuše málokdy používaly, sloužily vlastně jen jako zákeřný nástroj pro vraždy tam, kde měl střelec dost času. Pro souboje se hodila krátká kopí, sekyry, nože, meče podobné římským gladiům, někdy i palice podobné palcátům.

Zmiňujete se o severní a jižní věži. Sám přiznáváte, že smysl těchto zařízení neznáte, ale jak se pozná, která věž je právě ta severní? Copak má Areston magnetické pole?

Toto označení je platné už od časů, kdy na Arestonu pobývala Swanssonova výprava. Ti lidé se potřebovali nějak orientovat. Kdo se pohybuje po obručích, tedy chodbách obepínajících celý obvod Arestonu – a ty jsou, jak známo, tři – nemůže vůbec rozlišit, která z nich je polární a která rovníková. Areston se pomalu otáčí, a kdo se trochu vyzná ve fyzice, dobře ví, že mu tady pomohou Coriolisovy síly. Tím se však jen určí, kde vlastně jsou póly.

Sever a jih – toto označení vzniklo zcela bezděčně. Na severní straně Arestonu, nedaleko jedné z věží, se totiž nachází hangár a prostory pro přestup osob z trajektů do Arestonu, kterým se říká přijímač. Lidem připadalo jaksi nemravné, že by tato důležitá součást měla být na jihu, tedy dole.

Ale mně přepadá určení severní a jižní věže jako analogie zemských pólů. Postavíme-li se na naší rodné planetě na severní pól, brzy je nám zřejmé, že se nám Země pod nohama otáčí doleva, a na jižním pólu je tomu naopak. A tak je tomu na Arestonu. Když jsem pozoroval vesmír ze severní věže, Areston pod mýma nohama se otáčel doleva.

O tom, že by Areston měl magnetické pole, není nic známo. Ani ve zprávě Swanssonovy výpravy se o tom nic nepíše.

Zmínil jste se několikrát o vládci Arestonu, tzv. Šógunovi. Zjistil jste nakonec, kdo to je?

Dlouhou dobu jsem měl za to, že zmínky o Šógunovi jsou jen pověsti, že se na něj odvolávali mocní patroni, že navozovali atmosféru strachu tím, že nad nimi je ještě někdo mocnější, než jsou oni. Žádný Šógun neexistuje,

o tom jsem byl přesvědčen, ale když jsem o tom začal ve skupině pontistů, odpovědí mi bylo trapné mlčení. Stalo se mi to několikrát – některá témata byla na Arestonu prostě tabu a bylo společensky nepřijatelné o nich hovořit. Proč měl být tabu zrovna Šógun, to netuším.

V tuto chvíli ale odpovím – ano, existoval vládce Arestonu, a dalo se mu říkat jakkoli, třebaš i Šógun. Ale jeho vliv byl přinejmenším sporný. Skutečností je, že mnozí patroni, zejména Haruspex a snad i Sokrates, usilovali o vládu nad Arestonem a dosáhli velkého vlivu i značné moci, ale jako kdyby existovala nějaká tajemná síla, která jednotlivci bránila strhnout na sebe veškerou moc. Jako kdyby si nějaká vyšší moc přála, aby na Arestonu nebyl klid, protože silná ruka jediného vládce by nutně musela způsobit ukáznění jednotlivých bojůvek a podřízení patronů jediné vládě.

Podrobněji se však o těchto věcech budu rozepisovat ve třetím díle svého díla.

Jaké je postavení žen na Arestonu?

Jedním slovem – děsivé. S tímto vědomím musí už každá odsouzená na dlouhou pouť nastoupit a připravit se na ni. Některé ženy to nezvládnou a během prvních měsíců páchají sebevraždy, jiné ten šok přežijí a nakonec se dokážou přizpůsobit. Už jsem se dříve zmínil o tom, že ženy na Areston přicházejí až na výjimky sterilizovány. To prakticky vylučuje, aby se na Arestonu rodily děti.

Poměr žen a mužů je při nástupu na dlouhou pouť zhruba 1:10. Na jednu ženu připadá tedy deset mužů. Čtyři procenta homosexuálů jsou v tomto směru zanedbatelná. Záleží na tom, jaké bude mít děvče při nástupu

šťěstí. Pokud se dostane pod solidního patrona, jako byl třeba Sokrates, nebude její postavení tak zlé. Příkladem může být Rebeka. Přijímala k sobě podle předem určeného plánu dva muže denně, deset týdně, v sobotu a v neděli měla volno. Některé ženy si mimo tento plán ještě přivydělávaly a jiné vyhledávaly sex zadarmo, ostatně o tom píše na jiných místech. Horší to měly ty, které na podobnou promiskuitu nebyly připraveny.

Ženy jsou na Arestonu chráněny. Pokud někdo zabije ženu, jediným trestem je smrt.

Za znásilnění může následovat kastrace, ale tento čin se dost špatně dokazoval.

Během dlouhé pouti se poměr mužů a žen upravoval, protože muži jaksí mají vyšší úmrtnost. V principu ale platilo, že ten, kdo si našel patrona a choval se přiměřeně, si své sexuální choutky mohl jednou za čas vybit, a krom toho existoval také určitý počet veřejných domů, což však platilo především v dolním Arestonu.

Jak je to na Arestonu s lékařskou péčí?

Tady nezbyvá než veřejně obvinít ty, kteří ze Země určují osádku Arestonu, ze zlých úmyslů. Pokud vím, na dlouhou pouť se jen zřídka dostal vystudovaný lékař. Většinou s námi putovali nedostudovaní medicí. Ti sice měli nějaké znalosti, ale například větší chirurgické zákroky byly zcela mimo jejich možnosti. Na Arestonu neexistovaly léky, kromě těch, které se nám podařilo syntetizovat. Možná narážíte na okamžik, kdy mě Hadrián vyléčil z těžké infekce, a domníváte se, že na Arestonu existovala antibiotika. Nikdy mi však neprozradil, jak to udělal.

Na Arestonu neexistují obvazové materiály ani injekce, a pokud se někdo zranil, tak mu ránu obvázali tím, co bylo po ruce, většinou utrženým kusem ponča.

Areston nezná bavlnu, takže neexistovaly základní zdravotnické potřeby jako vata a ženy měly problém s vložkami. Rozumné ženy si nechaly před nástupem na Areston udělat umělý přechod, přestože byly mladé, ale víme už o případu několika nechtěných těhotenství. Každé zranění mohlo znamenat infekci, sepsi nebo i tetanus.

Mezi knihami, které jsem s sebou vzal jako skrytý poklad ve vlastní mysli, byly i některé vysokoškolské učebnice z oblasti medicíny. Pokud měli ranhojiči zájem, v případě potřeby jsem *nalistoval* příslušnou kapitolu a informace jsem jim přeříkal. Pokusil jsem se základní příručky o první pomoc vydat v době, kdy jsem působil jako knihař, ale zásahem inkvizitorů byla tato možnost zmařena.

Může dojít na Arestonu ke vzpouře vězňů?

Jednoznačně ano. Všude, kde jsou shromážděni vězňové, hrozí vzpoura. Jenže tady chybí druhý důležitý aspekt. Není tu nikdo, proti komu by vzpoura mohla být vedena. Vězňové na Arestonu se mohou vzbouřit jen proti dalším vězňům, pokud dojde v postavení vězňů k tak markantním rozdílům, že pro vzpouru vzniknou podmínky.

Společnost na Arestonu se diferencuje, lidé mají různé postavení, a mnozí si postupně vybudují jistou dominanci a začnou nejen vládnout ve své oblasti, ale také k sobě stahovat vytvořené bohatství, ať už tím bohatstvím jsou natištěné dolary nebo hromady obnošených oděvů.

Svým způsobem tak vznikají komunity, které by se daly přirovnat ke starověkým polis. Ať člověk chce nebo nechce, vždy dospěje ke stupni organizace připomínající uspořádání státu. A stát potřebuje pány a kmány, řečeno lidově. Může to fungovat, ale kmáni se mohou cítit natolik ponižováni, že se rozhodnou stav věcí změnit. Nemluvě o tom, že stačí jeden provokatér, který vnese mezi podřízené neklid.

Na Arestonu vládne stále otrokářský řád, ten se ukázal jako nejvýhodnější způsob uspořádání. Otroky se většinou stávají nováčci, tedy holátka. Ostatně i já jsem si tímto stadiem prošel, a to nejednou. Jen málokomu se podaří stát se patronem, tedy otrokářem.

Ale jak už to bývá, nespokojenci se najdou vždy. Proto jsou tady instituce Černých a Bílých jezdců, které mají zmařit každou vzpouru v samém počátku. Jak už jsem uvedl, dělají to zcela bezohledně. Černí jezdci... zprvu to bývala banda hrdlořezů. Pokud byli někam povoláni, tak danou oblast vyčistili a zůstávali za nimi jen mrtví. Lidé to vědí. A proto dochází ke vzpourám jen tam, kde je postavení otroků tak beznadějně, že se vyplatí riskovat.

Během mé dlouhé pouti se však postavení Černých jezdců mělo změnit...

Ne že bych toužil po dlouhé pouti, to vůbec ne. Proto také tuto otázku kladu anonymně. Ale trpím klaustrofobií. Určitě nejsem sám. Jak se vyrovnali s Arestonem stejně postižení lidé?

Všichni víme, že je to stav, který se dá léčit, ale ne vždy úspěšně. Klaustrofobie je psychický blok, který dovede zacvičit s každým člověkem. Lidé, kteří trpí touto fobií,

jsou na Arestonu velice nešťastní. Právě mezi nimi docházelo v prvním roce dlouhé pouti nejčastěji k sebevraždám. Někteří dokonce páchají sebevraždy ještě dřív, než dostanou povolávací rozkaz.

Těsný prostor, z něhož nelze vidět ven, to je deprimující i pro zcela zdravého člověka. V něčem takovém by si možná libovali krtci nebo červotoči, ale člověk potřebuje volnost.

V normálním vězení člověk jednou za čas opustí svou těsnou celu a vyjde na čerstvý vzduch, mnozí vězni dokonce opouštějí prostor věznice a chodí pracovat mimo ni, a tam pocit sevřenosti čtyřmi stěnami mizí. Areston, to je nekonečná tíseň, a znal jsem několik lidí, kteří se z toho dokázali zbláznit.

Jak s tím bojovat? Skutečně nedokážu říct.

Já jsem snášel Areston stejně jako většina ostatních, což znamená velmi těžce, a musel jsem být rád za každou práci, při níž člověk mohl aspoň na pár hodin zapomenout...

Je možný útěk z Arestonu?

Odpověď na tuto zajímavou otázku jsem si nechal na konec. Jak jistě víte, pokračování mé série dostalo název *Útěk z Arestonu*. Nutně to znamená, že se několik jednotlivců o útěk pokusilo, ale na tomto místě nebudu líčit, jak to proběhlo a jaký výsledek ten pokus měl.

Skutečností je, že útěk z Arestonu se všeobecně považuje za nemožný, protože 99 % času se Areston na své dráze pohybuje v meziplanetárním prostoru a nejsou k dispozici prostředky, které by umožnily tento prostor překonat. Je však třeba si uvědomit, že útekem se rozumí opuštění Arestonu a následné přežití po určitou dobu,

přičemž není nutné, aby uprchlík dosáhl Země, i když to by byl ideální stav. Jak se ukázalo, ve vesmíru je ještě několik dalších míst, kam by se uprchlíci mohli uchýlit.

Já sám jsem se myšlenkou na opuštění Arestonu často zabýval, a dospěl jsem k několika postupům, které by opuštění Arestonu mohly umožnit. Nutné však bylo splnit určité předpoklady:

- Podplatit osádku trajektů, buď dozorce, nebo piloty.
- Spoléhat na pomoc zvenčí, což znamená, že by kromě trajektu mohla Arestonu při přiblížení k Zemi dosáhnout i jiná loď. Pravděpodobně by v tomto případě došlo ke konfliktu s posádkou trajektu.
- Vzpoura, spočívající v přepadení trajektu a následné dopravy uprchlíků na Zemi.
- Jednotlivec může uniknout z Arestonu při střídání směn tak, že oklame službu v přestupním koridoru.

Všechny tyto už v samém počátku pochybné metody neřeší následek. Co bude po přistání na Zemi?

Smutné na celé záležitosti je, že neexistuje prakticky možnost opustit Areston ani za účelem spáchání sebevraždy, protože na své dráze je hermeticky uzavřen. Ale každé dveře se dají otevřít, a Areston přece dveře má. Spíš než o dveře jde o vrata, do nichž pronikne stometrový trajekt. Jenže za těmito vraty je smrtící vakuum, a nikdo z vězňů nezná kód, jímž by se daly tyto dveře otevřít.

Všiml jsem si, že poslední odstavec z první části vaší knihy se z dotisků a dalšího vydání kamsi vytratil. Můžete nám to vysvětlit?

Máte pravdu, s textem knihy se dějí neuvěřitelné manipulace, nejen tento odstavec někdo vyškrtl nebo upravil.

Ale poslední odstavec textu je velmi podstatný s ohledem na další události. Pro úplnost jej uvádím i na tomto místě, a to v plném znění:

Velkou část mi sice stínil kruh Arestonu pod mýma nohama a zbytek představoval černou klenbu vesmíru posetou úžasným popraškem hvězd. Ale nikde, opakují, nikde jsem nezahlédl ani Slunce, ani Zemi, ani Měsíc, nikde jsem nespatriil ani jedno známé souhvězdí, ani žádnou z planet naší sluneční soustavy... Areston plul cizím vesmírem.

To, co jsem viděl nebo neviděl, mělo mít pro můj další pobyt na Arestonu závažné důsledky, které se ale projevíly až po dlouhých letech. Mějte prosím strpení, podrobnosti se určitě dovíte, pokud se mi tuto knihu podaří dopsat.

Zatím stále ještě probíhá třetí rok mého pobytu na Arestonu a já jsem se během jednoho dne proměnil z úspěšného podnikatele ve vyhnance...

* * *

Těm, kteří se chtějí dovědět víc, na tomto místě doporučím ke studiu další literaturu. Je pravdou, že je jen těžko dostupná, avšak ne nedohledatelná. Prvním dokumentem je *Zpráva Swanssonovy výpravy*, z níž jsem sám již několikrát citoval. Druhým dokumentem je text pana Bruno Hartmanna s názvem *Osm let na hvězdné pouti*. I když se patrně nedovíte nic nového, seznámíte se s tím, jak první poutníci objevovali Areston a jak učinili

Útěk z Arestonu

z prázdné a pusté koule místo aspoň trochu přijatelné pro život.

Je to nepochopitelné, ale oficiální místa neustále zakazují a ničí všechny zmínky o Arestonu, jako kdyby se za jeho existenci styděly. Přesto však na něj neváhají jednou za osm let vyslat desetitisíce poutníků.

Prolog

„Hlášení, Umagu. Zabili jste ho?“

„Můj pane,“ těkal strážcův pohled z místa na místo, jako kdyby se chtěl na stěnách cely zachytit pevného bodu. „Já sám jsem ho zabil *dvakrát*.“

„Co to blábolíš?“ zaskuhral Haruspex.

Patron nebyl starší než třicet let a měl hladkou tvář lemovanou vysokým čelem, zbrázděným třemi tenkými, takřka nepatrnými vráskami. Pod čelem se téměř ztrácely tenké škvírky očí. Nepěstoval si ani dlouhé vlasy, ani dlouhé vousy. To jsou atributy chudáků, kteří potřebují každý dolar.

Tvář měl pobledlou, ale získávala růžový nádech, patrně známka vysokého tlaku. Na Arestonu mu mohly pomoci jen přísná dieta a pohyb. Ovšem jediný pohyb, který si Haruspex dopřával, byl nepochybně sex.

Nosil pončo, stejně jako všichni v Horním Arestonu, ale bylo zhotoveno z luxusního materiálu, osnova byla protkána jemným vzorem, aby bylo zřejmé, že majitel na to má. Vypadalo to jako zlaté nitky.

Kdysi byl štíhlý, ale teď už mu začínalo viditelně pučet břicho a v minulosti vytrénované svaly již poněkud ochably.

Na krku měl zavěšený řetízek, zjevně sestavený z ušních kůstek několika nebožáků, a prsteník levé ruky zdobil nenápadný kovový kroužek. Kov je na Arestonu vzácný, jen málokdo na to má.

Haruspex byl na vrcholu moci, patřila mu třetina Arestonu. Ale teď narazil na Lingarda.

Umag se roztrásl.

„Víte, patrone, zabil jsem Lingarda dvakrát, tak, jak jste nařídil, a udělám to třeba potřetí, ale on pořád...“

„Co pořád?“

„On žije. Nemůžeme ho zabít.“

„Jste neschopní,“ zvolal Haruspex a zvedl své tělo z pohodlné židle. Teď se ukázalo, že není zas tak vysoký, jak se zdálo, když seděl. Umag ho převyšoval o půl hlavy. Dobře si to uvědomoval a bezděky se přikrčil. Následoval svého patrona a opíral se přitom o oštěp s kovovým hrotem.

Vešli do mučírny. U zadní stěny bičovali dva katani nahou otrokyni. Její záda se zvolna proměňovala v krvavé řečiště. Při každé ráně vykřikla. Tyrani si dávali záležet, mezi ranami nechávali krátké pauzy. Musela mučení vydržet dlouho, v Magadanu se nikam nespěchalo.

U protější stěny visela na dvou provazech postava statného muže. I on byl zcela nahý, a celé jeho tělo se již proměnilo v jedinou krvácející ránu. Nebylo snad místa, kam by se nezasekly mučící nástroje, nebylo místa, které by nepoznalo bodnutí nožem, seknutí sekyrou.

Haruspex k němu přistoupil a trhnutím za vlasy zvedl povislou hlavu. Díval se do kdysi krásné tváře, poznamenanou velkou jizvou přes levé oko. To měl již vypíchnuté, ale druhým se vzdorovitě díval na svého nepřítele. Nepochybně byl naživu, protože oko se pohybovalo.

„Tak, co mi řekneš teď?“ zasípěl Haruspex. Lingard otevřel ústa, v nichž už nebyl ani jeden zub. Proměnila se v jedinou rudou ránu, rty měl rozseknuté a dobře mířená rána mu odsekla špičku nosu.

„Neřekne nic, pane, vyřízli jsme mu jazyk.“

„Ale to je škoda, mohli jsme se o sobě dovědět pěkně věci.“

„To nevadí, občas umí pěkně řvát. Jako tygr.“

Haruspex zbledl.

„Už nechci takové kacířské slovo slyšet, Umagu!“

Umag se chytil za ústa.

„Promiňte, pane, to mi jen tak ujelo.“

„Taky se mi zdá, že ti někam ujíždějí zbraně. Podívej se, jak se to dělá.“ Vytrhl z pouzdra, zavěšeného pod pončem, nůž. Ve skutečnosti to byla dýka dlouhá přinejmenším čtvrt metru, z té nejlepší oceli, jakou dokázal Areston poskytnout.

„Dvakrát jsem mu sám probodl srdce,“ řekl nejistě Umag. Bezmocně rozhodil rukama, které byly zbarvené do ruda víc než Lingardovo tělo.

Přestože měl Lingard na sobě nejméně stovku řezných či bodných zranění, vyteklo z nich neuvěřitelně málo krve.

Haruspex se rozpráhl a bodl. Cítil odpor tuhých svalů mladého těla, ale dýka vedená zkušenou rukou hladce pronikla mezi žebry, prošla srdcem a její hrot narazil na stěnu, u níž Lingardovo tělo viselo.

Lingard sebou trhl, jeho tělo se vzepjalo a z úst se vydral neartikulovaný skřek. Jediné oko se zadívalo na Haruspika, a ten hrůzou ucouvl. Jako kdyby v něm dokázal vyčíst všechny ty urážky, které by mu vmetla do tváře Lingardova ústa, kdyby ještě mohl mluvit.

Vší silou dýku vytrhl. Znovu bodl. A ještě jednou, a znovu.

„Kurva,“ ulevil si. „Takhle se to musí dělat.“

Kdyby neměl Umag ze svého patrona děsivý strach, musel by se smát. *I ty jsi tady byl hovno platný s tou svou kudličkou*, říkal si.

„Takhle pokračujte, dokud nezhebne, už mu moc nechybí,“ řekl Haruspex. „A co je s tou kurvou Sagittou?“

„Jak jste, pane, nařídil, vystřídali jsme se na ní všichni. Je připravena k obřízce.“

„S tím zatím počkejte. Ať se umyje, aby na ní nezůstaly zbytky toho vašeho odporného ejakulátu. A pak ji přiveďte ke mně, já už jí vysvětlím, kdo je tady pánem.“

Lingard sebou dál cukal v poutech...

Kapitola 1

Vyhnanec

Jsem vyhnanec.

Jsem vyhnanec na Arestonu.

Areston, to skvělé zařízení na likvidaci lidských bytostí!

Areston, to luxusní vězení, kam posílají teroristy, devianty, sériové a masové vrahy, vyděrače, gangstery, kmotry drogových mafií... ale také nepohodlné osoby. Měl jsem možnost dlouhé roky přemýšlet, do které z těchto kategorií bych měl sám sebe zařadit, protože jsem sice nejdříve byl osobou nepohodlnou, ale než jsem se na Arestonu rozkoukal, stal jsem se i násilníkem – a abych vůbec přežil, tak se budu muset navíc stát zlodějem, lupičem a možná i masovým vrahem.

Areston, ten nafouknutý meloun na protáhlé oběžné dráze kolem Slunce! Nezasvěcený by mohl tvrdit, že to je prostě planetka. Je dokonale kulatý, což se u tak malých těles obvykle nepříhoda, a navíc má prstenec...

Kdo jej postavil, kdy a k jakému účelu? S těmito otázkami jsem před časem na Areston přišel, a všechny tyto otázky zůstaly nezodpovězeny, přestože jsem se Arestonu dostal hluboko pod kůži. No, hluboko... Když to vezmu kolem a kolem, zas tak hluboko to nebylo.

Pořád jsou mi nedostupné důležité oblasti: prstenec, obě polární věže – i když tady došlo k malé výjimce – podlaží 72, podlaží nula a zejména jádro, kde jsou

soustředěny všechny informace. Nu, vlastně jsem se pohyboval jen tam, kam se dostane běžný poutník, kterého pozemská justice vyslala na dalekou pouť.

Uplynuly tři roky, během kterých jsem pochopil, že ač se pohybuje na nebesích, je Areston peklem. Od okamžiku, kdy jsem byl vyplivnut na palubu přijímače, jsem měl vlastně jedinou starost – uhájit holý život.

To, že žiji, lze považovat za zázrak. Vždyť zde platí jediné pravidlo – zabij, nebo budeš zabit.

Ze samotného dna, z postavení bezprávného otroka, jsem se přesto vyšvihl téměř na samý vrchol. Využil jsem daru, který jsem získal před odletem na Areston od tajemné skupiny lidí a díky kterému jsem znal zpaměti obsah několika tisíc literárních děl. Vydávání knih by mě uživilo dlouhá léta, ale bohužel jsem neupustil příslušný úplatek na správném místě a vydal se tak všanc místním tmářům a fanatikům. Jejich deformovaná a zvrácená víra považovala jakoukoliv zmínku o Zemi za nepřístojnou. Můj obchod zničili, knihy spálili a mě odsoudili k vyhnanství. Tady jsem mohl být soudci Wilsonovi docela vděčný, protože si dovedu představit mnohem přísnější trest.

Jistě to byla jen nehoda, když jsem se ocitl uzavřený v cele s hromadou mých vlastních knih... Určitě nikdo neměl na svědomí samovznícení nebo nějakou jinou hloupou náhodu, která způsobila požár... Jistě... Věříte tomu?

Jak jsem vlastně unikl z uzavřené místnosti ve chvíli, kdy mi plameny ožehávaly kůži a kdy jsem se dusil kouřem a plíce mi sténaly žářem?

Nevím. Od té chvíle ale věřím na tajemného ducha Arestonu, ať je jím kdokoli nebo cokoli. Jako kdyby

samotný Areston usoudil, že bych měl ještě nějaký čas žít, a otevřel mi cestu.

Již jsem věděl, že systém obručí, ulic, uliček a cel není jediným prostorem Arestonu. Jako pradávne hrady byl i Areston opatřen druhým komunikačním systémem. Pochybujete? Několikrát jsem přeměřil délku stěn cel, vzdálenost mezi dveřmi, a mnohokrát mi chyběl i celý metr, aby čísla seděla! Kdo se v tom systému chodbiček vyznal, mohl procházet celým Arestonem. Otázka ale zní – kdo se v tom systému vyzná?

Co jsem přesně viděl po svém úniku? Nedovedu to popsat, ta vzpomínka je stále zamlžená v mé mysli, která je jinak tak jasná!

Byl to sám Areston, jehož těleso jsem vnímal hluboko pod sebou jako mohutnou kulovou masu, s povrchem zdánlivě probleskujícím odrazem hvězdné oblohy, mlhovin a hvězdného prachu, majestátným a tichým. Stál jsem na nejvyšším místě jedné z jeho věží; nevím, zda severní nebo jižní, a hleděl jsem do širého kosmu, protože stěny věže byly průhledné. Vesmír kolem mne rotoval, ale byl to pohyb jen zdánlivý. Rotoval Areston a věž pochopitelně s ním.

Polární věž ční z těla Arestonu jako kel narvala. Anebo jako ostruha *Nautilu*?

Když jsem kdysi zkoumal fotografie Arestonu, zdálo se mi, že věže jsou opatřeny šroubovicí, jakýmsi závitěm. Teď, když jsem měl možnost pozorovat věž zblízka, se zdálo, že jsem měl pravdu. Výhled byl narušen šikmým pásem, širokým asi půl metru. I ten byl průhledný, ale zbarvený do modra jako ledové hory, a vesmír za ním lehce mihotal. A co bylo nejzajímavější, ten pás

nerotoval, stál vzhledem k vesmíru na místě, rotoval jen vnitřní kubus věže.

A co prstenec Arestonu? Viděl jsem jej odsud zřetelně. Bylo zřejmé, že je plochý jako disk, a jak se zdálo, ani on vzhledem k vesmíru nerotoval, stál na místě, a nikde, skutečně nikde se tělesa Arestonu nedotýkal. Byl tak široký, že by na něm mohly přistávat trajekty. Prstenec byl neprůhledný, povrch měl mléčně zakalený. Ale jsem přesvědčen, že je stejné konstrukce jako polární věž!

Ale jaký je smysl polárních věží?

Jaký je účel prstence?

Ostatně, jaký je účel Arestonu? Ten, kdo jej postavil, ať už to byl kdokoli, zde určitě nezamýšlel zřít vězení.

Jsem tady opravdu proto, abych našel odpověď na tyto otázky, jak mi naznačili přátelé pontisté? Nikdy jsem takové ambice, naproti tomu vím o několika lidech, kteří studiu Arestonu zasvětili život. Ti zůstali na Zemi, já jsem na dlouhé pouti. Někdy si osud s člověkem ošklivě zahraje.

V jakémsi podivném polospánku jsem hleděl skrz křišťálové stěny do vesmíru, kdy jsem mohl opět spatřit jasně zářící hvězdy, kdy jsem měl opět poznat, že Areston není jediným existujícím světem, jak se nás snaží přesvědčit tmáři.

Jen chvíli jsem uvažoval nad tím, že je to sice hezké, že si prohlížím vesmír z polární věže. Ale jak se odsud vlastně dostanu? Ne že bych prahl po dusném nitru Arestonu, ale tam aspoň dokážu přežít. Pohledů do kosmu se nenasytím...

Ale opravdu tu není nic? Není to tak, že se jenom neumím dívat? A pak jsem patrně usnul, a když jsem se

probudil, byl jsem opět v tom strašlivém marasmu, v tom děsivém smradu, kterého je vzduch Arestonu plný.

Ještě včera nebo předevcírem by mi nepřišlo, že tady něco není v pořádku. Ještě včera nebo předevcírem bych si svého okolí vůbec nevšímal a bral bych je jako absolutní standard. Ale já jsem nahlédl do vesmíru, do nekonečného světa mnohokrát většího než uzavřený svět Arestonu, a teď jsem pociťoval nesmírnou tíseň.

Malá, těsná, přelidněná, morbidní koule, těsná pro vše, co v ní existuje. Za jiných okolností bych použil slovesa „žije“, ale teď už mohu hovořit jen o pouhé existenci. Mám před sebou ještě dobrých třináct let, až pak budu mít naději, že tento těsný prostor opustím. Ještě větší mám však šanci, že projdu sběrnou šachtou a konečně se octnu tam dole, v jádru Arestonu, ale trochu jinak, než si to představuji. Jádro rozloží mé tělo na základní elementy, aby posloužilo jako zdroj surovin, což elegantně dokázali mnozí jiní přede mnou a udělají to i mnozí další po mně, dokud na Zemi někdo nedostane rozum a nevykřikne: „Tak už dost!“

* * *

Myšlenky se mi popletly, cítil jsem, jak se propadám, jako kdyby umělá gravitace Arestonu zcela selhala a celý kulový svět se vracel k přirozenému stavu. Možná jsem viděl, možná ne, snad jsem i slyšel, ale nebylo tu nic, čemu bych porozuměl, všechny mé smysly selhávaly a já jsem si jen matně uvědomoval, že ještě existuji, a snad to byl stav blízký smrti, ale kupodivu mi to nijak nevadilo, že se loučím s tím pochybným, zlým a potměšilým světem, plným nenávisti a lidské zloby.

„Iane Terstegene, Sršni!“

Ostrý hlas se oddělil z beztvaré masy a konkretizoval se stejně jako vše okolo mne.

Najednou jsem viděl, najednou jsem slyšel.

Seděl jsem na židli a přede mnou se rozprostírala nevelká plocha stolu. Běžný standardní nábytek Arestonu. Stůl byl prázdný, jeho deska matná a ruce, které na něj kdosi položil, patrně prošly úporným procesem bělení.

Bílá barva končetin ostře kontrastovala s černým oděvem.

Stín.

A to jak doslova, tak v přeneseném významu, protože jeho vytáhlá postava vrhala skutečný stín na desku stolu.

Maska zakrývající tvář mizela v temnotě široké kápě.

Tak jsi přece jen neunikl, Sršni. Mají tě ve svých spárech, pomyslel jsem si.

„Iane Terstegene,“ ozvalo se znovu. Byl bych ochoten se vsadit, že je to týž hlas, který mě před nějakým časem – byly to hodiny, dny nebo týdny? – zažaloval z těch nejtěžších zločinů. Požadoval pro mě trest nejvyšší, ale soudce Wilson ho hanebně zklamal.

„Nevíme, jak se stalo, že jsi unikl spravedlivému osudu,“ pronášel pomalu a s důrazem na přízvuk Stín. Snad mě považoval za méněcenného, snad si myslel, že jsem ještě omámený drogou. „Ale stalo se. I s takovými případy zákony víry počítají.“

„Tak už mě dorazte, ať mám od všeho pokoj,“ řekl jsem rezignovaně. Co se to s tebou, Sršni, stalo? Tohle ti vůbec není podobné, ty přece dokážeš vzdorovat mocnějším silám než je obyčejný hlas ze záhrobí! Že by tě už zlomili?

„Elitní sbor žádal tvou likvidaci, to jsi snad pochopil. Nemůžeme si dovolit, aby někdo s tak zvrácenou povahou narušoval zaběhlý řád. Výrok soudce Wilsona na tom nic nezmění, nejvyšší představitelé SI jej neuznali. Důkazy tvého kacířství měly zmizet ze světa spolu s tebou. Bohužel, uskutečnila se jen polovina záměru, ty jsi nepochopitelně unikl. Zatím nevíme, kdo a jak ti pomohl, pochybujeme totiž o tom, že tvé schopnosti by na něco takového stačily. Poslyš slova zákona. ‚Pokud někdo unikne nejvyššímu trestu, trest se považuje za vykonaný. Ten, kdo unikne likvidaci, je nedotknutelný, dokud se nedopustí dalšího zločinu podobného charakteru.‘ Znamená to, že jsi volný a bude se na tebe pohlížet jako na bezúhonného.“

Nechtěl jsem věřit tomu, co jsem slyšel. Ne, oni neuznali chybu, to jistě ne, ale zažitá pravidla říkají, že trest smrti nesmí být vykonán, pokud odsouzenec unikne popravě. Tak to platilo kdysi na světě, jehož jméno se nesmí vyslovit.

Jak se dalo čekat, jsem v podmínce. Ale nevypadalo to, že by mě chtěl Stín už propustit. Měl ještě něco za lubem. Co na to mám říct, mám snad poděkovat? Mám se mu vysmát? Ne, musím reagovat neutrálně.

„Beru na vědomí, Vaše Svatosti.“

Tolik pokory jsem do té věty zas dávat nemusel.

„To mě těší,“ pronesl Stín stejně chladně, jako kdyby mě posílal znovu do ohnivé komory. „Ale je tu jedna podmínka.“

Udělal dramatickou pauzu.

To vše je jen hra, jíž jsi součástí, Sršni. Pohrávají si s tebou jako s míčkem. Nakonec jim budeš zobat z ruky.

Zaměřil jsem svůj pohled přímo do jeho masky – co si ten neřád zase vymyslel?

Neviděl jsem, odkud vytáhl ten kus papýru. Najednou ležel přede mnou.

„Volnost můžeš získat jen tehdy, pokud se zavážeš dodávat informace.“

Tak už je to tady. Co jiného jsem mohl čekat?

Milý Stíne, milý představiteli elitního sboru SI, milý samozvaný orgáne, slibuji ti jediné. Učiním vše, aby tě zlikvidoval, abych uťal ty dlouhé pařáty, kterými sužuješ už tak nešťastné lidi, učiním vše, abych zlomil samozvanou moc, i za cenu, že vás budu zabíjet jednoho po druhém, že vás budu pronásledovat a ničit za všech okolností a všude, kde vás jenom potkám!

Jak by to bylo krásné, kdyby na tom listu bylo napsáno právě tohle. Bohužel, před očima se mi rozpíjel text zavazující mě k úplně něčemu jinému. Nepamatuji si to doslova, a je to celkem jedno. Jen jsem sliboval, že budu krysou.

„Když nepodepíšu?“

„Ohnivá komora je vám plně k dispozici.“

Jsem krysa, jsem ten největší podrazák, hanebně jsem zradil své ideály. Podpis na tom dokumentu znamená, že Sršeň se už nikdy nemůže podívat do očí čestným lidem, aby neokusil pocit hanby a ponížení.

Odložil jsem pero.

Stín vzal papýrus a chvíli počkal, až oschne inkoust.

„Komu mám hlásit případná zjištění?“ zeptal jsem se. Doufal jsem, že tak aspoň trochu nahlédnu do systému té tajemné organizace.

„Zbytečná starost. Služebník Moci příslušný k této činnosti se ohlásí sám.“

„Služebník Moci?“

„Jistě, jenže mezi plebsem je zvykem nazývat je Stíny.“

Najednou byl pryč, zůstal jsem sám v prázdné cele, a otevřené dveře naznačovaly, že mohu kdykoli odejít.

Domníval jsem se, že leccos mohu usoudit podle místa tajné schůzky, ale kupodivu se vše odehrálo v Bastile.

Až když jsem se potácel rovníkovou obručí, uvědomil jsem si, že nepadlo ani slovo o tom, že by se jakkoli uplatnil vynesený trest vyhnanství.

* * *

Přesto jsem vyhnanecem, i když nenosím stigma. Ví o tom přece každý, takový trest se neutají. Že jsem mrva, o tom neví nikdo. Zatím...

Co to znamená? Svým způsobem nic, vůbec nic. A to doslova. Být vyhnanecem je ještě něco méně než být nulou.

Nikdo si vyhnance nesmí všimnout, nikdo nesmí dát najevo, že ho vůbec vidí, nikdo mu nesmí podat potravu, nikdo ho nesmí ubytovat. Ale kdyby ho náhodou někdo zabil, není to ani statistická položka. Být vyhnanecem, to je nemilosrdná, plíživá smrt z rukou bližních, vyhnanec je hračkou pro pobavení ostatních.

Já měl štěstí, ztratil jsem se z dosahu svých soudců ještě dřív, než mě stačili označit, takže ve mně nikdo vyhnance nepozná. Ale co jsem vlastně zač? Nemám bagr ani misku, jsem skoro nahý, zachránil jsem jen kus hadru kolem beder. Můj luxusní oděv knihaře vzal za své v děsivém ohni, když jsem se snažil marně přidusit plameny.

Mám vyhledat známé? Zbytečné, ukáže se totiž, že žádné nemám.

Sokrates, úspěšný tkadlec, byl zavražděn a jeho otroci rozprodáni, jeho dílna zrušena. Jistě v tom měla prsty konkurence.

Mám se vrátit dolů, do Tyburnu? Tam býval můj obchod, ale služebníci Moci provedli nemilosrdnou čistku. Měl jsem desítku zaměstnanců, kdepak jim je konec? Píchlo mě u srdce, když jsem si vzpomněl na Sagittu, kterou jsem za nesmírnou cenu vykoupil z pekla, které připravoval svým lidem šílený Haruspex.

Mám se přihlásit znovu k havranům? To mám zase tahat mrtvá těla napříč podlažími, pitvat je, odřezávat z kostí kusy masa a zbytky házet do odpadních šachet? Ale ani ti mě mezi sebe nebudou chtít...

Měl bych se rovnou přihlásit o službu v nějaké zločinecké tlupě a stát se nájemným vrahem. Pak bych měl možná nárok na nějaké pončo a porci humusu. Dobře přece vím, která patra jsou prolezlá drogami a která jsou známá jako hráčská doupata. Jsou to temná podlaží, kam nemá normální poutník přístup. Je jich osm nebo deset, přesně to nevím, ale ten, kdo do takového patra vkročí, stane se buď potravou pro sběrnou šachtu, nebo obětí. Tato semeniště zločinu nikdy nevrátí to, co pohltila. Každého semelou.

Jediné, co může člověka přinutit, aby klesl tak hluboko, je buď jeho charakter, anebo hlad.

Řeknete si, že temná podlaží zase nemohou být úplně uzavřená, když je potřeba denně zásobovat poutníky humusem. Ale mezi vyhnanci se našlo dost takových, kteří se ochotně ujali funkce mravenců a hbitě dopravili nějakou tu putnu plnou humusu až nahoru.

Říkalo se, že temná podlaží se otvírají jen v noci, když je třeba vynést mrtvá těla. Nikdo odsud nikdy nevolal havrany. Do sběrné šachty mohl ostatně kdokoli hodit, co chtěl, i člověka. Stačilo jen, aby byl poutník mrtvý.

Ale přece jen se ve mně něco vzpírá. I mezi zločinci se člověk může živit poctivě.

To ano, ale nesmí být vyhnanecem. Jenže mě ještě neoznačili...

Ještě mám čas.

Vůbec jsem vlastně nevěděl, jak na tom jsem. Stín sice prohlásil rozsudek za neplatný, ale orgány moci budou jiného mínění, neměl bych se tedy moc ukazovat.

Ale co tedy dělat... Jistě, měl bych žít dál jako otrok, protože můj účet u banky Ago a Ogo se vynesením rozsudku přinejmenším zablokoval, a vůbec, kdybych se tam ukázal, tak hned zavolají Černé jezdce a pak budu vyhnanecem i podle vzhledu.

Už nemohu být Sršeň, musím si změnit i jméno, vizáž, měl bych změnit i hlas... Hlavně se nesmím ukazovat tam, kde mě znají, ale jak, když mě znají skoro všude?

Neměl jsem u sebe ani dolárek a začal vyprchávat i účinek drog, které bránily vnitřnostem hlásit se o svá práva. Ještě že voda je na Arestonu dostupná všem.

Mám si změnit jméno? Ano, na nějaký čas by to pomohlo, ale jméno, které poutník dostane po nástupu na Areston, se s ním táhne jako jeho smrad. Každá snaha tady něco změnit je zbytečná.

Jsem nulou, ale to se musí změnit. Musím se stát vládcem Arestonu. Nebudu si dávat malé cíle!

Mohl bych hledat pomoc mezi pontisty, ale to by také mohlo znamenat, že bych je ohrozil.

Ach jo, Sršni, copak tě ještě nic nenapadlo? Copak ty nevíš, že na Arestonu není možné se ani upšouknout, aby se o tom nedověděli špehové? Vždyť ses právě stal jedním z nich!

Ale nějak jsem začít musel. Krást jsem nehodlal, tak hluboko jsem neklesl.

Abych měl nějaké prostředky k životu, tak jsem prodal své vlasy. Nebyly zdaleka dorostlé, a moc jsem za ně nedostal, ale doufám, že z nich někdo uplete pěkný kus oděvu. Nechal jsem si na hlavě asi centimetrového ježka. Tak si mě každý bude pamatovat, to je pravda, ale kdo si dá toho nakrátko přistřiženého muže do souvislosti s nějakým Sršněm, zvláště když jsem si nechal přistříhnout i vousy?

Začínám nový život, a snad se mi opět podaří prorazit.

Ta trocha peněz, kterou jsem získal od překupníka, se ale rozplývala rychleji, než jsem si představoval. Musel jsem si koupit pončo. Kupec mě vzal na hůl, protože nebyl problém poznat, že jsem na dně. Jen díky výřečnosti jsem jako bonus dostal kapuci; nebylo třeba, aby mi všichni viděli do tváře, i když jsem se teď potuloval v podlaží 134, kde jsem nikdy předtím zaručeně nebyl, dokonce jsem na tato místa nezabrousil ani ve funkci havrana. Podlaží bylo chytře pojmenováno podle věznice Tadmor; kde byl reálný předobraz, jsem neměl ani tušení – ale to nehrálo roli.

Jenže když člověk nemá patrona, jen těžko se někde uchytí. A abych se mohl přidat k nějakému patronovi, potřebuji doporučení, což předpokládá dobré slovo někoho známého. V tom případě je skoro lepší stát se otrokem, ale to by mě musel někdo koupit, což nemá od koho. Mohu prodat sám sebe?

Vždyť já tady nemám ani šanci se pořádně najíst! Humus je dodáván tak, jak se to má dělat, a v přesně stanoveném množství. Potřeboval bych veřejnou restauraci, kde se dá platit, ale ty jsou jen v nižších patrech. Když se tam objevím v těchto hadrech, tak budu ten nejpodezřelejší mezi podezřelými. Možná by neškodilo nahlédnout dolů, do Tyburnu, a zjistit, co udělali z mého obchodu. To ale teď nejde. Služebníci Moci mají své špehy všude. Ale – opravdu jsem zmizel? Není to stále jen ošklivá hra? Skutečně o mně nikdo neví? Jsem už na svobodě podezřele dlouho...

Tady mi pšenka nekvete. Musím se potkat s někým, koho znám, a kdo mě neudá.

Ten někdo by měl být Sup, ten je totiž jediný z pontistů, o kterém vím, v kterém patře žije. 98. patro, Magadan.

Nemám na tuto oblast dobré vzpomínky. Spolu s Vazounem Lambem jsem absolvoval trestnou výpravu, jejímž cílem bylo pomstít Vazounova bratra. Vazoun už se nevrátil, putoval do sběrné šachty. Celá akce se ukázala jako příliš riskantní a špatně připravená. Čekali na nás. Mě zachránila náhoda.

Tenkrát tam žila Sagitta se svým synem Arlinem; ti dva mě schovali ve své cele. Sagitta je navíc členkou skupiny pontistů. Smutné bylo, že mého přítele Vazouna Lamba zabil jiný člen této skupiny, Sup, osobní strážce samotného Haruspika, který tehdy Magadanu vládl ocelovou rukou. A patrně vládne i dnes. A nejen Magadanu.

Jak jsem se měl dovědět, nejsou důležité životy ostatních; skupina pontistů střeží jen životy vlastních lidí, a když na to přijde, ani ty nejsou podstatné. Důležité je tajemství, které si nese s sebou, klíč k poznání Arestonu,

k němuž jsem přispěl dalším krůčkem. Stále však chybí velký kus cesty k tomu, abychom do jádra Arestonu pronikli. Máme velké cíle, ale dle mého soudu to vše trvá příliš dlouho a utápíme se ve zbytečných řečech. A utajení taky není nejlepší.

Když se nad tím člověk zamyslí, když pronikne do struktury zla, které řídí Areston, přestává leccčemu rozumět. Proč nás pontisty nechávají Černí jezdcí na pokoji, proč si nás nevšímají Stíny? Prostě proto, že pontisté jsou neškodní, jen si hrají na odboj a jsou to všechno trapné figurky. Vždyť co jsme za těch pár let, co to s nimi pečujeme, dokázali? Skoro nic, ani výtahy jsme nedokázali spustit, a o tom, že bychom pronikli do jádra, nemůže být ani řeč. Jsme všem pro smích. A já nejvíc.

A pak, je tu Inkvizice.

Na Arestonu řádí Svatá Inkvizice, SI, která lidem vnučuje svou tupou a omezenou víru, která nutí lidi, aby zapomněli, čím byli, která vtlouká do lidí přesvědčení, že neexistuje jiný svět kromě Arestonu. A kdo by cokoli jiného tvrdil, je kacíř.

Hereze, to je i můj problém. Měl jsem se lépe ovládat, Hadrián mě varoval. Možná jsem potopil i to málo, co jsme dokázali. Navíc jsem zavinil další neštěstí pro Saggiu, která si ze všech lidí na Arestonu možná vytrpěla nejvíc.

Žije tady totiž už třetí cyklus. Před čtrnácti lety se jí narodil chlapec, Arlin. Chyba, protože chlapec není registrovaný a nemůže se tedy vrátit na Zemi. Matka tady zůstala s ním. Klidně mohla opustit Areston, když Arlinovi byly tři roky, trest jí vypršel, ale ona tu zůstala, a neodešla ani při dalším periheliu, to bylo Arlinovi jedenáct.

Sám hoch nepoznal v životě nic jiného než Areston... Žili se mnou v Tyburnu, dal jsem jim nový domov, pomáhali mi, hoch se naučil číst i psát, měl talent pro kreslení, Sagitta pookřála, jako kdyby omládlá, už to nebyla ustaraná, předčasně zestárlá žena.

Ale Arlin byl synem Arestonu, a tak kladl otázky týkající se Země. Byl přitom opatrný, vždyť o Zemi se nesmí člověk ani zmínit. Ale jak mu odpovídat?

„Jak vypadá Slunce?“

Kdo mu to vysvětlí? Všechno se dá nějak nakreslit, ale Slunce? Kdo namaluje Slunce? Arlin tvořil na stěnách své zvláštní fantastické pohledy na svět, které se tolik odlišovaly od toho, jak známe svět my, co jsme prošli školou života tam dole na Zemi.

To všechno teď bylo pryč, a já jsem neměl tušení, kde teď Sagitta s Arlinem jsou.

Věděl jsem však, kde skončily mé knihy. Pohltil je nenasytný oheň, zničila je nenávistná lidská zloba. Komu vlastně vadily knihy? Kdo se skrývá za maskou inkvizitora? Musím ho najít a pohovořit si s ním, ale za trochu jiného poměru sil. Můžeme Velkého inkvizitora ztotožnit se Šógunem?

Naštěstí jsem vůbec nic nezapomněl, měl jsem své knihy stále s sebou. V mém mozku je jakási podivná přihrádka, do které mi kdysi zcela neznámí lidé naskládali obsah tisíce knih. Mohu si v nich volně listovat, mohu si v nich číst, a když jsem měl čas, cítil jsem se osamoceně a projevoval se u mne smutek, nenávist nebo vzdor, našel jsem si nějaké hezké stránky a četl jsem si v nich.

I lidé na Arestonu musí zůstat lidmi, a v tom jim mohly pomoci knihy.

Byl to zázrak, že jsem přežil jejich obětování ohni?

Ne, rozhodně ne, na Arestonu existují lidé, kteří vědí mnohem víc než kdokoli z nás. Na Arestonu existují tajné chodby, které nejsou chodbami, ale něčím nepochopitelným!

Nikdo na Arestonu nedokáže proniknout do podlaží 72, jenom naše skupina pontistů. Znali jsme z něj ale jen omezenou část a tu jsme využívali k pravidelným schůzkám. Zatím jsem neměl šanci dostat se v něm dál než do jednoho sálu. Jak jsme vlastně procházeli do tohoto patra, jak se otvíraly dveře? Nikdy jsem to neviděl, prostě jsem stál na schodech a najednou jsem tam byl, a mezitím uplynula snad jen sekunda, na kterou se prostě nepamatuji. Otevřely se dveře? Nevím. Udělal jsem byť jediný krok, ucítil lehkou ztrátu gravitace... a byl jsem najednou jinde.

Tajnou místnost otvíral vždy Kukulkan, mladík zjevně středoamerického původu. Nikdy mi nedovolil nahlédnout na prsty, které zahrály krátký koncert na tajných dveřích 72. patra.

Proč mi nesvěřili tajemství 72. patra? Copak mi nedůvěřují? Vždyť jsou to mí přátelé! Mohu tam vstoupit, ale nikdy sám.

Je Kukulkan jediný, kdo zná to tajemství? Možná, ale kdyby se s ním něco stalo, zemře tajemství s ním. Takhle se to ale nehraje...

Jistě jsou tu důvody, proč nesmí tajemství znát víc lidí. Zatím vládou na Arestonu tmáři, a zdá se, že jejich vláda zasahuje do všech podlaží. Ale opravdu, nejsou některá patra svobodná? Vždyť na svých cestách jsem nepoznal víc než desetinu toho malého, přesto nesmírného světa, schopného unášet sto tisíc lidí!

Zatím se zdá, že jsou mí protivníci všemocní, vědí o každém kroku i o všem, co se kde šustne. Jak mě našli, když jsem se vrátil ze svého výletu do severní věže? Nebyla to vlastně všechno jejich akce, nebyli to oni, kdo mě vysvětlili pomocí plamenů, co všechno dokážou? Nebyl onen úchvatný pohled, kterého se mi dostalo, jen vábničkou? Potřebovali mě přece pokořit, potrebovali mě zničit, ale měl jsem zůstat naživu. Potrebovali dalšího špeha, který bude přinášet informace... Tentokrát jim nedalo ani moc práce získat pana Sršně ke spolupráci, a ten podpis na kusu papýru mě bude tížit navždy.

To jsem ještě netušil, jak vážně je tato spolupráce míněna. Na Arestonu není nic formální. Každý, kdo mě potká, by měl být nanejvýš opatrný, než něco řekne. Sršeň bude ochotně donášet, Sršeň si bude pamatovat každý prohřešek proti Desateru, ať se ho dopustí přítel nebo člověk zcela neznámý.

Někomu by asi vadilo, kdyby se teď z mého těla vyráběl uhlík, kyslík, fosfor, měď a vápník.

* * *

Přespával jsem, kde se dalo, tu a tam se našla opuštěná cela, někdy tam ležela hromada koudele nebo páchnoucích starých hadrů.

Ale když jsem si to tak sumíroval v hlavě a představil jsem si ta malá políčka v Dolním Arestonu, nebylo mi zcela jasné, jak mohly ty kousky obdělané půdy vydat tak ohromnou úrodu konopí a lnu, že se na každého dostal oděv, a ještě to vydalo na hromady koudele pro unavené poutníky.

Probudil jsem se v nenápadné uličce, kam jsem se uchýlil za večerního šera. Chodba byla slepá a nikdo mě nerušil.

Teď jsem ale zase měl hlad. Projedl jsem svoje vousy i vlasy. Neměl jsem už nic, co bych prodal.

Jak dlouho mohu vydržet o hladu? Zatím jsem to nikdy nezkoušel.

Měl jsem sice ještě pár drobných, ale s nimi dlouho nevydržím, a hlavně si pořád říkám, že nesmím dolů...

Ale aniž jsem si to uvědomil, přistihl jsem se, jak sestupuji po schodech a pomalu se blížím k místu, které mě tak přitahuje. Převládala touha dovědět se, co se stalo v Tyburnu poté, co jsem byl odveden pryč. Chtěl jsem prostě vědět, na čem jsem, a chtěl jsem vědět, co se stalo se Sagittou a Arlinem.

Na stěně visel podivný plakát a z něj zíral jakýsi obličej. Nevšimavě jsem prošel kolem, teprve potom nějaká signálka v mé hlavě ohlásila poplach.

Hledá se Sršeň. Odměnu 1000 dolarů vyplatí orgány spravedlnosti Arestonu tomu, kdo upozorní na pobyt muže zvaného Sršeň, který se závažným způsobem projevil proti pravé víře a proti společnému harmonickému soužití populace Arestonu.

Samozřejmě nešlo o fotografii, ale o portrét. Ironií osudu je to Rafaelova kresba, zpodobnil mě na ní stejně jako všechny, které znal. Obraz vyhrabali kdesi v hlubinách mého obchodu, protože tenkrát jsem nedovolil, aby můj portrét Rafael vyvěsil.

Neznal jsem svou současnou podobu, zrcadla na Arestonu, to byla velká vzácnost a prakticky neexistovala! Ale ostatní tvrdili, že mě Rafael zpodobnil docela věrně.

Měl jsem na obrázku dlouhé vlasy a vousy, a navíc takový zvláštní pohled. Sám sobě jsem se nelíbil, ale to není podstatné.

Rafael byl mladík asi pětadvacetiletý, na Areston se dostal jistě omylem, a kromě kreslířského nadání nic neměl. Kdepak asi skončil?

Teď jsem byl na útěku a vlasů a vousů jsem se zbavil. Teď, když už uplynuly více než tři roky od mého nástupu holátek do přijímače, byli všichni nováčci už pěkně zarostlí a holohlaví lidé byli nápadní. Každý si pěstoval dlouhé vlasy, protože věděl, že je bude moci draze prodat, ale všichni ten okamžik odkládali. Většinou je lidé prodávají před návratem z dlouhé pouti... Fuj, i já sám před sebou se bojím říct, že je to před vypršením trestu a návratem na Zemi. Peníze, které strží, jsou připsány na jeho konto, ale většinou se tak splácejí dluhy.

Tyburn. 20. patro. Dospěl jsem téměř ke dnu Arestonu. Podlaží se rozprostírá asi dvě stě metrů od virtuálního středu, který dosud nikdo nespatriil.

Trvalo dvě hodiny, než jsem se tam po schodišti dostal.

Trochu se mi klepaly nohy, když jsem prošel kolem bufetu V Uličce, který jsem dobře znal z dřívějšíka. Vesele tu nabízeli kávu, čaj a nějaké ty obilné lahůdky, jako kdyby se nechumelilo, a ono se taky nechumelilo, a dokonce někdo vystrčil ven dva stolky a k nim postavil židle. Právě tady jsem kdysi potkal Evu, totiž Sabinu, jak si teď říkala. Četla knihu, a žila si báječně. Prodávala noty. Zřídila si hudební salon, ale když jsem přišel já se svými knihami, docela ráda přistoupila na fúzi a spojila obchodování s notami s obchodováním s knihami. O sto metrů dál byl můj podnik.

Na první pohled se zdálo, že se nic nezměnilo, ale jen na první. Ještě nedávno zde visely poutače na firmu Sršeň a Sabina, teď se něco změnilo. Hudební salon Sabina, tak se to teď jmenovalo. Na ulici se prodávaly pouze sešity plné not, a zevnitř zněl jakýsi neumělý hudební nástroj. Technologie na Arestonu ještě nedosáhly stupně, kdy by hudební nástroje byly zcela dokonalé. Ale docela to ladilo a já poznal Mozarta.

V trajektu na Areston jsem cestoval vedle ženy, kterou jsem měl později znát jako Sabinu. Byla obdařena podobným darem jako já; měla v hlavě tisíce partitur nejkrásnějších hudebních děl.

Velice mě však zaujalo, že stěny chodby i interiér salonu jsou pokresleny velmi zajímavými kresbami, doslova obrovskými, vyvedenými nepochybně uhlem a nějakou barevnou hlinkou. Nebyly to pohledy na Zemi, ale na fantastickou krajinu, obrazy postrádaly perspektivu, všemu dominovaly strmé štíty a neuvěřitelně deformované stromy, viděl jsem řeky, které musely téct do kopce, začínaly a končily vodopádem, a mezi tím se pohybovali fantastičtí tvorové, někdy krásní, jindy zcela hnusní, s neuvěřitelným počtem nohou či křídel.

Inkvizici tyto obrazy ani hudba zjevně nevadily, ale slov se služebníci Moci báli jako čert kříže.

Anebo to bylo jinak? Bleskl mi před očima okamžik, kdy jsem přistihl Evu s vražedným nástrojem v ruce, v černém plášti a s maskou Stínu na obličejí. Tvrdila, že se té masky i pláště tajně zmocnila, ale...

Copak na Arestonu existuje služebník Moci, který by se nechal takto obrát o svou identitu? Musela by ho zabít.

Jaký existuje jednodušší způsob získat atributy Stínu? Je to jednoduché, musí být Stínem.

Jak se člověk stane Stínem? Nepochybně programově, musí být podchycen už na Zemi, musí se mu dostat správné přípravy, po nástupu na Areston musí být oddělen do ostatních... Kam? Kde vlastně má SI své sídlo? Kdo si vybírá členy? Jak probíhá nábor? A kdo a proč vlastně vymyslel tu instituci Svaté Inkvizice? Copak nestačí, že jsou lidé na Arestonu věznění? Musí být ještě týráni náboženskou policií? Musí je ještě navíc pronásledovat a vraždit nepochopitelní Černí jezdcí?

Má to vše pod palcem Šógun? Ne, toto není nic živelného. Život na Arestonu je řízen těmi, kdo mají moc. Ale kdo má tu moc?

Sršni, ty jsi na to šel úplně špatně.

Ale jak jinak? Pořád, minutu za minutou, hodinu za hodinou jsem uplatňoval zásadu, kterou mi vštípil Randall, muž, který Arestonem už prošel, dokázal se vrátit na Zemi, a dal mi spoustu rad, které jsem ještě možná ani pořádně nedocnil. Vždyť on přece řekl: „Nikommu nevěř!“

A tak jsem nikomu nevěřil. Ani těm, kdo se prohlásili za mé přátele, kdo mě přijali mezi sebe, nevěřil jsem ani pontistům. Možná je to i mou zásluhou, že jsme se nedostali dál. Zatajil jsem před nimi poslední čtyři místa kódu, který jsem měl předat, a zatím mě nepřesvědčili, že bych to měl napravit.

Nikommu nevěřím. Věřím jen sám sobě, a teď právě jsem dospěl k závěru, že pontisté věrně slouží Šógunovi, i když ho patrně neznají, a Eva je věrným spolupracovníkem Stínů.

Ale jak se to pak slučuje s tou trojnásobnou vraždou, které se dopustila?

Ta žena je pro mě větším otazníkem než sám Areston. Jednou se to snad dovím, teď jsem však stál v Tyburnu před svým bývalým krámem a doslova jsem se třásl. Proč? Nervozitou? Strachem?

Jak bych to popsal?

Kleपालy se mi nohy, když jsem vešel dovnitř. Postávali tam dva zákazníci a o něčem diskutovali s prodavačkou, která se na ně usmívala, a nedalo mi ani moc práce v ní poznat Sabinu.

Vzal jsem do rukou jedny noty, jen tak namátkově, a čekal jsem, až Sabina obslouží ty dva. Stejně nic nekoupili. Pak jsem k ní přistoupil s partiturou v ruce a nenápadně jsem se zeptal: „Brahmse byste tu neměla?“

„Brahms je tamhle...“ chtěla ukázat do rohu, a pak se zarazila, „... tamhle na tom pultu.“ Dokázala se ovládnout a vedla mě jako obyčejného zákazníka do rohu místnosti, úplně dozadu.

„Co tady chceš? Už tě tu hledali,“ zašeptala.

„Přišel jsem se podívat, jak si tady vedeš.“

„Nemůžu za to, co ti udělali.“

„Ale nijak zvlášť ti to nevádí, jak vidím, žiješ si skoro nad poměry.“

„A to jsem to měla nechat být a někam zmizet, soužit se, že tě odvedli? Varovali tě, měl sis dát bacha. Teď bys měl zmizet, ohrožuješ mě i ostatní.“

Chovala se zcela přirozeně nebo uměla výborně hrát. Věděla, že ji mám v hrsti? Co kdybych ji udal? Je to teď přece má povinnost! Jsem přece mrva!

Ne, tak jednoduché to nebude. Za vraždu se na Arestonu netrestá, trestné jsou jiné zločiny.

„Počkej, nespěchej, já jen koukám, že sis pospíšila,“ a ukázal jsem na stěny. „Kde jsou Rafaelovy krajiny?“

Venku na stěnách fantastické obrazy a tady uvnitř namalované hudební nástroje a nad nimi portréty Bacha, Vivaldiho, Chopina, a snad i Dvořáka a Liszta, ale tím jsem si nebyl jist... a ty další dědky jsem neznal.

„Bylo to příliš nápadné. Byl tady jeden... Stín. Upozornil mě, že obrazy odporují víře. Naznačil, že by mě mohlo čekat něco podobného jako tebe. A pak mi doporučil, abych se soustředila především na vydávání chrámové a církevní hudby. Tak se snažím, ale ta nejde moc na odbyt.“

„Kde jsou Sagitta a Arlin?“

Pokrčila rameny.

„Myslela jsem, že o nich víš ty. Odvedli je přece s tebou. A taky všechny ostatní, kteří opisovali knihy. Zůstali mi tady jen opisovači not. A taky Rafael.“

„Lžeš,“ řekl jsem. Jako bych ji bodl jehlou.

„Co si...“

Nenechal jsem ji domluvit.

„Ty obrazy venku nemaloval Rafael. To poznám. Na Arestonu existuje jen jeden výtvarník s takovou pokroucenou fantazií. Arlin.“

„Když všechno víš, tak proč se ptáš?“

„Já jen, aby řeč nestála. Mimo chodem, naše firma měla v bance slušné konto, co mi o něm povíš? Měla jsi plné dispoziční právo.“

„Nenechali tam nic,“ řekla značně nejistě.

„Sabino, já ti vidím až do duše. Jsi pěkná potvora, nechala sis všechno, a já mám teď pískat kudlu.“

„A prosím tě, zmiz už, když tě tady někdo uvidí, budu mít průšvih.“

„Nikdo mě nepozná, ty jsi byla první. A to jsem se ti musel ohlásit. Vzadu jsem měl hromádku věcí, co zbylo?“

Vyštrachala zapomenutý raneček, ale docela mě potěšila. Byly v něm dva solidní obleky.

„Na, tady máš, a už se tu neukazuj.“

Vsunula mi do ruky bankovku, byla to tisícovka.

Zmačkal jsem ji a hodil jsem ji na podlahu.

„Obejdu se bez tvé almužny. Možná, že o mně ještě uslyšíš,“ dodal jsem a zmizel jsem z toho nehostinného místa. Areston už nade mnou vedl přinejmenším čtyři nula. A mělo být hůř.

* * *

Měl jsem poslední dvacku a opovrhl jsem královským darem. Sršeň má svou hrdost, z almužen žít nebude.

Nějak bylo, nějak bude.

Koupil jsem si V Uličce několik placek a zmizel z tohoto nešťastného poschodí. Když jsem je žvýkal, zjistil jsem, že je to modifikovaný humus s přísadou prosné mouky.

Na Arestonu teď nebylo místo, kde bych se mohl schovat. Navíc jsem musel být opatrný a nevyvolat žádný konflikt. A jak jsem tak utrácel, docela jsem zapomněl, že bych si měl pořídit taky nějaký nuž.

„Patrone, na okamžik...“

Zarazil jsem se uprostřed kroku.

Nenápadně jsem se ohlédl. Poznal jsem Rafaela.

„Co chceš, kluku, neznám tě.“

On samozřejmě věděl, že jsem ho poznal, a šel ne-nápadně za mnou. Vklouzl jsem do čtyřicátého šestého patra, tam se mi zdál být klid. Rafael mě dohonil za nejbližším rohem, tam jsme si mohli chvíli povídat.

„Ale když ona ta... ženská se k vám nezachovala hezky.“

„Co bylo, bylo,“ odvětil jsem. „Tady platí zákony, které jí to umožnily. Jestli nechceš padnout do rukou Inkvizi-ce, tak se radši pakuj.“

„No, ale vy jste se ptal na Sagittu.“

Neovládl jsem se a prudce jsem ho chytil za pončo.

„Ty víš, kde je? Kde je? A Arlin?“

„Kde jsou, to nevím, ale odvedl si je obchodník s otroky. I všechny ostatní.“

Otrokářů není mnoho.

„Který to byl?“

„Nevím, jak se jmenuje. Je malý, tlustý, a na hlavě má takovou divnou čepičku.“

„Jistě, vím, o koho jde. Díky, Rafaeli. Když dá Areston, jednou ti to oplatím. A teď už mazej.“

Usmál se na mne a něco mi vsunul do dlaně, byl v tra-pu.

Byla to ta tisícovka, kterou jsem před chvílí tak ostentativně odmítl. Teď už to nebyla ani tak almužna jako dar, a neměl jsem vůbec chuť ji tady házet na podlahu nebo ji dokonce jít vracet, a tak jsem si ji nechal. Beztak mi Sabina dluží ještě přinejmenším půl milionu.

A tak jsem měl stopu.

* * *

Solomon, tak se jmenoval. Největší parazit mezi parazity, ale přesto ochotný vždy posloužit, pokud se jednalo o převod lidského majetku mezi patrony, mezi podlažími, mezi majetnými lidmi. Já jsem sice byl nemajetný, ale Solomon dobře věděl, že se to může změnit. A rozhodně to nebyl udavač. Co by z toho měl, kdyby mě ohlásil? Přišel by o kšeft.

Nepochybuji, že on sám musel tu a tam utrousit nějakou tu bankovku na správném místě, protože jeho obchody nebyly vždycky košer.

Už jednou mi pomohl, i když to neudělal nezištně. Mohu to zkusit podruhé? Jistě, ale bude chtít ještě víc.

Ten nevelký mužik nikdy nenosil pončo, protože ten hanbatý oděv, pod nímž se nemusí nosit prádlo, by na sebe nikdy nevzal. Měl na sobě potrhané plátěné kalhoty a několikrát vyspravovanou kazajku; usoudil jsem, že já, poslední žebrák, jsem byl, co se týče oděvu, úplně jiná třída.

Strážný mě chtěl hnát kopím až někam do přijímače, ale Solomon poznal můj hlas. Zavolal, aby mě pustili dál. Na to, jak byl starý, měl sluch jako netopýr. Dobře jsem totiž věděl, že čím déle člověk cestuje s Arestonem, tím víc ztrácí schopnost slyšet vysoké tóny. Byl Solomon výjimka?

Rozesmál se, když mě uviděl.

Smích, to je jediná radost, kterou na Arestonu člověk má, a tak jsem se smál s ním, i když jsem vlastně neměl čemu.

„Co si přeješ, ctihodný Sršni?“ zeptal se významně Solomon, ale potměšilá očka mu jen hrála. Tušil obchod. Jistě věděl, že mám kapsy prázdné, ale taky věděl, že jsem schopen nadělat peníze.